

JESENIŠKA STRAŽA

Slovensko-nacionalen list.

SVoboda, čast, narod, resnica.

„Jeseniška Straža“ izhaja vsako soboto opoldne. — Naročnina za celo leto 3 krone; ako se naroči dva ali več izvodov, pa po 2 kroni izvod. Naročnina naj se pošilja na upravnništvo „Jeseniške Straže“ (tiskarna Iv. Pr. Lampret) v Kranju. Na naročbe brez istodobne vpošiljatve naročnine se ne ozira. Pos. številke po 10 vin.

Oglasi in poslanice se računajo po petit-vrstah, če tiskano enkrat 10 vin., dvakrat 15 vin., trikrat 20 vin. Večje črke po prostoru. Če se oznanilo priobčuje večkrat, je cena posebno znižana. — Rokopisi se ne vračajo. — Dopisi naj se izvolijo frankirati in naj se pošiljajo na uredništvo „Jeseniške Straže“ v Kranju.

Št. 49.

V KRANJU, 4. listopada 1905.

I. leto.

Narodni boj v Trziču.

Nemško nasilje prodira od severa do sinje Adrije. V svesti si, da v množicah ne more naenkrat porušiti trdnih stebrov slovenstva, zato pa si je postavila v svoj cilj, napraviti iz južnega Korotana in zelene Štajerske most, kateri naj bi vezal morje, ki je bilo od nekdaj slovansko, s severo-nemškimi pokrajinami. Po skrbno določenem programu in po previdnem računu postaviti hoče oholi Nemec po slovenskih krajinah trdne stebre za nameravani most. Da so si izbrali Nemci za tak trden steber svojega nemškega mostu slovenski trg Trzič na Gorenjskem, je vsakomur znano in marsikdo je že obupal nad slovenstvom Trzičanov. Prišli so drugi časi. Mlajša generacija ne pozna samo ozkega tržiškega obzorja, dospela se je na lahnih perutih «Sokola» v take višine, da gleda ž njih celo svojo slovenko domovino. Iz te višine pa vidi iskrogledni «Sokol» vsako črno piko, katero zastavijo Nemci v osrčje slovenske naše domovine. Čast in sveta dolžnost vsakega Slovenca je, da varuje in štiti vsako ped rodne mu materine slovenske zemlje in zatorej

Dragi rojaki!

Čuvajmo in šteditimo svoj slovenski Trzič na Gorenjskem, kateri ne sme in ne bode nikdar postal steber za most, kojega hoče nasilno nemštvo postaviti med nemškimi krajinami do slovenske Adrije. Ako bi senamrečto zgodilo, izklju-

vala bi siva vrana nemška oči slovenstvu, ali pa bi slovenstvo ukovala v verige, iz katerih se ne bi mogli nikdar osvoboditi. **Posebno je sveta dolžnost vsakega Gorenjca, da varuje svoj svetovnoznani ponos, da varuje slovenski značaj lepe Gorenjske.**

V Trziču na Gorenjskem se bije boj za obstoj slovenstva z vsemi silami. Sile uporabljajo osobito Nemci s tem, da hočejo uničiti ali vsaj odstraniti sredi boja stoječe osebe. Naj bodo prepričani, da se to njim ne bode nikdar posrečilo, ker deviza dočernih oseb je: «Najprvo zmagati!» V to svrhu pa neobhodno rabimo tržiški Slovenci zanesljivega zbirališča, katero si hočemo šele ustanoviti in ustvariti si hočemo svoj dom:

„Narodni Dom.“

Kakor se je že poročalo, dovolila je visoka deželna vlada v Ljubljani ustanovitev društva «Narodni Dom» v Trziču. Ustanovni občni zbor za to društvo odredil je pripravljalni odbor na dan **5. novembra 1905, ob 3. uri popoldne v Peretovi gostilni v Trziču.**

V veliko zadoščenje nosilec slovenke misli bode, ako se ne samo tržiški, ampak tudi izvantržiški Slovenci v ogromnem številu udeležijo na ta velepomemben dan ustanovnega zbora društva «Narodni Dom».

Dragi rojaki! Storite Trziču in Trzičanom ter celemu slovenstvu na ljubo uslugo in pridite obiskat dne 5. novembra t. l. slovenski Trzič.

tem se tiho posvetujeta, če bi me dali zapreti ali ne. Slednjič mi pravi komisar ošorno: «Idite, gospod, in nikdar več ne prestopite tega praga!»

Srčno sem želel, da bi mi nikdar več ne bilo treba imeti ž njim opravka.

Ves dan sem se izprehajal, da bi si pregledal glavobol, ki mi ga je povzročil novi ta strah.

Ko pridem zvečer domov, potegnem iz svojih začaranih žepov — osem denarnic, dve listnici in štiri ure.

* * *

Moj um bi tega ne mogel dlje časa prenesti, ko bi k sreči ne bilo sedaj nekaj mirnih dni. Vreme se je premenilo, veter je pihal krog ušes, deževalo je neprenehoma. Ceste so bile prazne, in, kdor je bil na cesti, je hitel do ušes v plašč zaviti.

Tej okolnosti sem se imel zahvaliti, kot sem pozneje zvedel, da sem prihajal štiri dni s praznimi žepi domov.

V pojasnjenje bodi povedano, da so pravila društva «Narodni Dom» v Trziču skoro enaka onim ljubljanskega «Narodnega Doma».

Član more biti, kdor plača delež K 100 — ali skozi 10 let po 10 K ali 20 vin. na mesec. Deleži se obrestujejo pa s 3% obrestmi in se bodo plačevali članom nazaj.

V trdninadi, da nas izvantržiški Slovenci dne 5. novembra t. l. v mnogobrojnem številu posetite, ključemo vam: Dobro došli in na zdar!

Dopisi.

Z Belce pri Dovjem Zopet se oglašna naš gospod Rotsilt in njegova gospa. Ah, du liebe Marie, vendar sva falila, da se nisva preselila v tujo deželo. Siehst, Franzel, warum hast mich nicht gefolgt, Ja, ich möchte dich schon folgen, ampak zaradi godbe se nisem mogel preseliti. Zdaj bom ustavil godbo: Potokarjev Tone pride z basom, jaz pa s kitaro; tebe, liebe Marie, bom pa naučil na klarinet. Saj se bodeš lahko naučila; du hast ein gutes Gehör, nicht war. Jaz znam tudi dobro peti. Kako smo vendar na Štajerskem vedno peli, ko smo igrali karte und einen feinen šnops pili. Damals war wohl lustig, saj tukaj na Kranjskem ni za biliti, bei diesen dummen Krainern. Glej, kaj imaš za svojo dobroto; koliko ljudi so postavil na noge, sedaj so pa tako grobi s teboj, da ti želijo še zapor. Od Belce, du

Štirje dnevi so torej minuli, ne da bi se bila copernija ponovila. Postajal sem pogumnejši in pripravljaj sem se, da bi šel še enkrat na policijo, da bi se odkrižal denarnic in drugih stvari. Ko je bilo peti dan zopet lepo vreme in ulice polne ljudi in se zopet izprehajam po mestu, mi pade iz žepa dragocena ura, ko potegnem svojo, da pogledam nanjo. Nekdo mimoidoč h, ki jo je videl pasti, jo pobere in mi jo poda z globokim poklonom. Ura je imela grb španske kraljeve hiše.

To je bilo preveč! Uboga moja glava! Moj položaj je bil strašen. Bil sem sam v tujem mestu in sem komaj znal deželni jezik. Teden dni me že preganja skrivnostna, temna moč.

Ona roka, ki se me je dotikala, je morala biti posebno spretna in bil sem v njeni oblasti, če bi se ji zljubilo, me dati zapreti. Obtožnih dokazov sem imel dovolj pri sebi. Ni mi bilo mogoče, iznebiti se teh reči.

PODLISTEK.

Sivi klobuk.

Dalje.

Gotovo je nekdo hotel napraviti, da bi me zaprli kot tatu.

Pa kdo? In čemu? Odločim se, da grem kljub večerajšnemu sprejemu takoj h komisarju.

Zopet je bil zatopljen v časopis. Ko vstopim, pogleda kvišku in me takoj spozna. Ko mu pokažem dragotino, me ostro pogleda. Poizkušam mu razložiti dogodek v najboljši španjolsčini, ki sem je bil zmožen. Pa na njegovem miganju z ramami opazim, da mi ne verjame niti be-edice. Ne da bi mi odgovoril, govori s svojim tajnikom, ki mu reče, da sem gotovo eden onih bolnikov, ki imajo v sebi neko silo, katera jih sila, da kradejo in katero bolezen imenujejo zdravniki kleptomanijo. Po-

Marie, glej te hribovce, kako gredo naprej, Hribovc je prišel s praznimi rokami, s tihim jezikom, z molčečo in mirno glavo. zato si je pa prihranil nekaj lepih novcev. Gospod Rotšilt pa ima prav modro glavo in sladke ter dolg jeziček, zato pa Peternelov tiger ne more nič zato, če je gospod Rotšilt plačal 100 kron kazni in mnogo stroškov. Miba.

Novičar.

Furor tevtonicus je zopet zaplesal svojo kankano v «Grazer Tagblattu» z dne 19. oktobra t. l., ki je, kakor znano, najneumnejši nemški list, kar jih eksistira pod božjim solncem. Ves list je pisan v tako arogantnem in perfidnem tonu in štilu, da dobi človek neomajano preprčanje, da ga pišejo ljudje, ki bolehajo za neozdravljivo boleznijo, kojoj bi zdravnik označil z izrazom «delirium tremens». V tem listu se je toraj zagnal neki nedvomno čistokrvni savski hajlovec z vso silo na «Jeseniško Stražo» in seveda tudi na učitelja g. Fabince, ki je pa pri celi zadevi popolnoma nedolžen. «Straža» jih bode v oči, ker vedo, da imajo sedaj nekoga nad seboj, ki jim zabranjuje poljubno razširjati svojo vsenemško propagando. In tem nemškim kljunačem se ne bojimo povedati, da bomo še marsikoga iz njihove srede prav pošteno okrcali, kadar prične stegovati svoje germanske rogove.

Brezimnemu dopisniku obskurnega „Grazer Tagblattu“ odgovarjamo z ozirom na njegovo kritiko jeseniške šole le toliko, da smatramo dotični članek o omenjeni zadevi kot otroško-naiven in brezupen izbruh nadutega tevtonskega duševnega siromaka. Naše mnenje je, da ne more na Jesenicah noben slovenski učitelj otrok poslovenčevati, še manj pa hujskati proti nemški narodnosti, katere v naši dolini sploh ne poznamo, če ne vštujemo par slovenskih in nemških renegatov in renegatk, pa naj teče v njih žilah viteška ali krojaška kri, ker značajna ni v nobenem slučaju. Delovanje jeseniške šole bo presojevala najbrže c. kr. šolska oblast, gotovo pa ne n. pr. kaki Bauer & Comp., vitez Wolf ali pa morda n. d vse spoštovana gospica Olga Reiss-

Da bi jih nesel h komisarju, na to ni bilo misliti. Z nikomur nisem mogel govoriti, nikogar vprašati za svet, ker bi mi nihče ne bil verjel.

Moj služabnik, ki je menda opazil moj položaj, me vpraša, če nisem bolan. «Nič mi ni,» mu odgovorim, «le nervozen sem, to je vse». Pa bral sem mu iz oči, da mi ne vcrjame. Pogledam se v ogledalu in se ustrašim svojega bledega obraza.

Ko je bilo v hiši že vse tiho in je služabnik spal, prižgem vse svetilnice in sveče, kar sem jih imel v sobi, kot bi mi mogla luč razrešiti uganko. Vzamem iz listnice bankovce, iz denarnice zlato in srebro. Vse skupaj je znašalo pettisoč šeststo frankov. Sedem ur je ležalo na moji mizi. Zdelo se mi je potrebno, jih naviti, da bi čutil njih utripanje, kot sem poprej hotel potipat bankovce in zlato ter srebro. Tako čudno se mi je vse zdelo. O, da bi razumel vse to! Pa če še bolj napenjam um, nobena misel ni prava. Bilo mi je vse nerazrešljiva uganka.

Ali sem blazen? Ponovim parkrat na glas: «Blazen sem! Blazen sem!» Hodim — dirjam po sobi gor in dol. Grozna resnica: Blazen

nerjeva. Toliko se nam je zdelo vredno odgovoriti duhovitemu dopisniku banalnega graškega lista in moramo odkritosrčno pripoznati, da si je s svojim skrupucanim čankom lastnoročno izdelal res najizbornejšo diplomu o zmedenem funkcionarju svojih zdatno koncidiranih germanskih možganov.

Vzoren kolega je nemški učitelj na Savi Alfred Bauer, ki je na prav neotesan način napadel učiteljstvo jeseniške šole in to popolnoma brez vzroka. Mi sv. tujemo temu kalinu, da se s svojo kolegino Reissner vsede za peč ter pridno študira razne metodike in šolske knjige, da se pošteno pripravi za vsposobljenostni izpit. S tem koristita v prvi vrsti sebi, v drugi pa tudi šolstvu. Stvari pa, ki ju popolnoma nič ne brigajo, naj pustita lepo v miru. Tako se spodobi ljudem, ki še sami spadajo na šolsko klop!

Gospod Lukman se večkrat rad postavi v pozo velikodušnega dobrotnika Slovencev in nepristanskega tovarniškega šefa, osobito kar se glede narodnosti tiče. Vemo iz gotovega vira, da bi ta mož rad imel v občini mir, toda njegovo delovanje je vedno naperjeno proti miru saj nam vendar vsak njegov korak vsiljuje boj. V svojo službo nastavlja ljudi, ki hočejo pri nas razširjati nemštvo, odslavlja pa ljudi, ki uvidijo, da pri nas Nemeč prav lahko izhaja, če uvažuje, da je na naši zemlji le gost, katerega se lahko vsako uro porine na cesto, ako ne spoštuje in respektira gospodarjevih navad. Tako nemško kujonstvo je n. pr. to, da se nastavlja nemške učitelje ala Bauer in Reissner na šoli, ki je sicer po imenu nemška, a sedi na šolskih klopih vsaj 99% slovenskih otrok. Gospod Lukman, tukaj torej pošteno pomelite, potem pa naj še-le Vaš brat Jože napada v trgovski zbornici slovenske Sokole!

Nemško privandrana fakinaža na Savi se zgijača v «Tagblattu» nad slovensko inteligenco, ker jih boli, da duševno veliko višje stoji, kakor pa oni sami. Nam se ni še prav nikoli skominalo po njihovi laški-slovensko-renegatski in švabski družbi, ker ne razumemo, kaj nam bi nudila taka kruhoborska družabna banda. Nas prav od srca veseli, če

že osem dni. Komisar je imel prav. Vse te reči sem ukradel! Kje? Kdaj? Komu? Kaj vem? Ali morem vedeti, ako sem nor? Blazen! Blazen! Blazen! Tiktikanje srebrnih ur je bilo strahovito v tej tihoti. Ropot je postajal vedno hujši, videl sem, kako so pokrovi odleteli kvisku, ure so oživele, dihale... Mešalo se mi je. Vzdignem roko in tolčem s pestjo po njih, dokler zadnja ne neha tiktakati.

Kaj se je dalje godilo, ne vem.

Ko se drugo jutro zbudim, sedi služabnik pri moji postelji. Pripoveduje mi, da je čul ponoči kricanje in da je precej tekkel v mojo sobo, kjer me je našel pri mizi nezavestnega in s krvavimi rokami.

Par ur spanja, za katerega sem se imel zahvaliti omedlevici, me je zopet okrepilo. Vedel sem, da bi ne preživel še ene take noči. Jeden vlak je odhajal ob desetih. Sedaj je ura sedem; ukažem toraj služabniku, naj hitro napolni kovčege in zaboje, sam pa odidem, da si priskrbim vozni list. Nisem še storil deset korakov, ko mi nek civilni policaj položi roko na rame in mi veli, naj grem ž njim.

* * *

Konec prih

se nas taki eksemplari in individuvi v kilometerskih ovinkih izogibljejo in so lahko uverjeni, da jih ne bo nihče od nas iskal. Ako pa le kdo zaide med nje, naj imajo zavest, da je dotičnik izgubljena slovenska ovca, ki je v naši sredi ne moremo — rabiti.

Salonske hlače so počile nekemu prav dobro znanemu laško-nemškemu vitezu na Savi, ker je v hudi ljubezenski ekstazi delal preživalne goste in je moral prihodnji dan ostati v postelji, ker ni imel drugih primernih hlač. O tem poroča in namiguje tudi «Grazer Tagblatt». Avez-vous compris mademoiselle Olga!?

V trgovski in obrtni zbornici je napadel brat jesniškega tovarniškega ravnatelja odbornik Jože Lukman zborniškega tajnika dr. Murnika, ker se je kot načelnik ljubljanskega Sokola udeležil letošnje vseslovenske sokolske slavnosti na Jesenicah, češ, da je s svojim govorom hujskal ljudstvo za narodni boj. Razume se, da je dobil stari godrnjač pošten odgovor. Ljubljanski župan g. Hribar je namreč Lukmana ironično zafrknil s tem, ker mu je povedal, da so se taki govori proti političnemu ali narodnemu nastopanju izven službe slišali v onih polpreteklih časih, ko je šla Nemcem na Kranj-kem še pšenica v najbujnejše klasje. No, Lukmanov Jože je skoraj gotovo dobo zadnjih tridesetih let duševno pr-spal. Lukmani so pač res vsi kakor krajcarji enaki!

Kranjski industrijski družbi je silno neprijeten narodni boj na Jesenicah, kakor je nehote izpovedal Jože Lukman trgovski zbornici. Ko bi ti ljudje vendar enkrat prišli do zavesti, da je usoda o odločitvi miru v njihovih rokah. Mi ne bomo mirovali toliko časa, da se odstrani zadnji Nemeč tiste baže, ki se noče brezpogojno akomodirati našim slovenskim razmeram. In zna Lukman dočakati, da mu bodočnost donese še mnogotera nepričakovana presenečenja in razočaranja.

To mora biti pravi ptiček, smo si mislili, ko je pred kratkim neki Pikon iz Dobrave s svojim lastnim podpisom delal reklamo za sifon nemškutarja Paara in se je isti tudi nad «Jeseniško Stražo» spodtaknil. «Slov. Narod» preteklega tedna pa je prinesel vest, da je isti Pikon iz Dobrave obsojen na 1 mesec težke ječe radi večih nezakonitosti in ki je v pijanosti neko žensko do smrti povozil. Ljudje pravijo, da bo šel mesto njega sifonar Paar na štiritedenski ričet, da bo Pikon lažje agitiral za njegov sifon. Mi temu nemškutarskemu agentu seveda iskreno čestitamo, da ga je povabilo deželno sodišče na ljubljanski Žabjek!

Ustanovni sbod kranjskogorskega Sokola se vrši v nedeljo, 12. novembra t. l. v hotelu «Razor». Dolžnost vsakega rodoljuba je, da se zborovanja udeleži! Na zdar!

Nemci so se pričeli zadovoljno smejati, češ, Slovenci se koljejo med seboj, mi bomo pa pri volitvah vlekli dobiček. Tem švabskim gavnarjem povemo samo to, da smo sicer odločni strankarji, a kljub temu v prvi vrsti Slovenci in zna se nepričakovano zgoditi, da porinemo te strankarske nože, ki pa so v bistvu slovenski — v nemško srce.

Slovenski «Sokolski koledar» za leto 1906. založi telovadno društvo «Gorenjski Sokol» v Kranju ter že danes opozarja Sokole in vse prijatelje Sokolstva nanj. Koledar izide sredi meseca decembra in bode obsegal koledar za l. 1906. razne poučne sokolske

članke in statistiko sokolstva ter bo stal trdo vezan 1 krono.

Stavbena kronika v kranjskogorskem okraju. Vedno naraščajoč promet s tujci, hiter razvoj industrije zlasti na Jesenicah in na Javorniku, zraven pa še gradba nove železnice so bili glavni povod, da je bila stavbena delavnost v kranjskogorskem okraju tudi v pretekli sezoni zelo razvita. Razen javnih železničnih in obratnih tovarniških stavb se je to leto dozidalo zlasti v Belipeči dve lični vili, in sicer ena za tovarniškega ravnatelja, drugo je pa na višino nad Fužinami sezidal ljubljanski tovarnar Šamassa; tudi je župan Mally prezidaval svoji dve hiši in napravil prijazen vrtič. V Kranjski gori je posestnik Alojzij Klofutar postavil večjo hišo, ki je namenjena za letovišcarje, sedaj pa popravljajo tudi uradno poslopje. Na Dovjem je gostilničar Janša sezidal manjši hotel, istotako je gostilničar Skumavec (Šucer) v Mojstrani napravil novo večje poslopje za tujce; trgovec Pezdinik tudi v kratkem dozida svoj novi hotel; tudi nadučitelj Lavtižar je svojo hišo v Mojstrani vzlignil za eno nadstropje. Razen tega je pa v Mojstrani zrastle več delavskih hiš; ravnotako ne smemo prezreti nove tovarniške kantine. Na Jesenicah omenimo le večje stavbe trgovcev Moriča, Počivavska, Ferjana in Hauptmanna deloma ob preloženih cestah blizu kolodvora. Zlasti Počivavskov hotel nasproti novemu kolodvoru je prav lepa stavba, ki ima tudi veliko dvorano za koncerte, kar se je dosedaj na Jesenicah zelo pogrešalo. Gospa Mežikova je napravila enonadstropno hišo za prodajalno. Na Savi je kranjska obrtna družba napravila dve impozantni stavbi: uradno poslopje s pošto ter tovarniško testiracijo. Obe zgradbi sta popolnoma moderno opremljeni s centralno kurjavo, električno razvetljavo i. t. d. Načrte za uradno poslopje je izdelal arhitekt dr. Fabiani. Pozabiti ne smemo prijazne nadstropne hiše družbe sv. Cirila in Metoda (otroki vrtec) ter velikga prazničnega poslopja trgovca Ivana Ferjana. Delavske hiše pa rastejo na Savi kakor gobe po dežju. Tudi na Javorniku se je precej zidalo. Omenjamo le enonadstropni hiši gostilničarja S. Jelence in P. Königa, dalje gostilniški stavbi Marije Bregant in Ivana Strausa, ki so bile deloma končane že preteklo leto.

Z družbo sv. Cirila in Metoda v Ljubljani je sklenila pivovarna G. Auerjevi dediči v Ljubljani, kakor je bilo že objavljeno, jako ugodno pogodbo glede družbinega piva. Ker pa imenovana pivovarna ni imela namena delati konkurence pivu ostalih domačih slovenskih pivovaren in ker bi bilo v korist naši družbi, da se sklenejo enake pogodbe tudi z ostalimi slovenskimi pivovarnami — je pivovarna G. Auerjevih dedičev v Ljubljani radovoljno dovolila, da sme družba skleniti tudi z Delniško družbo združenih pivovaren v Žalcu in Laškem trgu slično pogodbo. Vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda v Ljubljani, dne 21. oktobra 1905.

Poštna zveza Bled-Lesce. V zadnji seji trgovinske in obrtne zbornice je g. L. Fürsager predlagal, naj se zbornica zavzame za to, da se vse poštne pošiljke, katere bodo, ko steče nova železnica, oddajali vlaki južne železnice v Ljubljani, kakor tudi vsa pošta iz Dolenjske, Notranjske, Kamnika, Ljubljane in od Ljubljane dalje cele Gorenjske do Lesec, ki so namenjene za Bled kakor

dosedaj tudi v bodoče vozi iz Lesec na Bled, in ne z vlaki na stari progi Ljubljana-Jesenice do Jesenic in od tam po novi progi do nove blejske postaje Bled-Rečica. Predlog je bil soglasno sprejet.

Za plesalke. Za letošnjo sezono niso obleke z vlečkami več v modi. V modi so kralke obleke z visokim pasom.

Tomboło je priredil g. Ferd. Sekovanič, restavratorec in posestnik na Bledu, dne 29. okt. t. l. v prid pogorelcem v Ratečah. Čisti dobiček 200 K.

* * *

Pila kri svojega moža. Pred porotniki v Rovinju se je vršila obravnava proti 21letni Antoniji Čelič, kmetici iz puljske okolice, in njenima dvema bratoma. Ubila je dne 2. avg. t. l. svojega moža in pila njegovo kri. Pri tem sta ji pomagala brata. Vdova je izpovedala, da se je omožila z rajnim možem, ko je bila stara 14 let; to pa razuzdanec in surovež jo je kmalu zapustil. Ženo je hudo pretepal in ji celo svetoval, naj postane prostiutka. 2. avgusta je zahteval od nje 300 kron. Ko mu jih ni hotela izročiti, je šel v spalnico, prebrskal vsa predala in ko je našel eno samo krono, ji je baje preil s samokresom. N to se je ona vrgla nanj in ga obdelavala s samokresom, steklenico in kamni. Obdolženka pravi, da ga je ubila ona sama, ne pa brata. Potem je dejala, da je trikrat pila njegovo kri in pri tem občutila slast, ki jo ni zapustila dva dni. Brata sta se izgovajala s pijanostjo. Pri mrljicu so konstatirali 40 ran. Obdolženko preiščejo še psihijatri.

Nova srca za stara. To je najnovejša novost ameriških zdravnikov. Gutherie in Carell, vseučilišna zdravnik v Čikagi, sta napravila namreč poskus, stara, obrabljena srca nadomestiti z novimi. Poskus se je posrečil le deloma, vendar upata zdravnik, da pride čas, ko bo mogoče izživljeno, onemoglo človeško srce nadomestiti z mladim, krepkim srcem žive opice. Na ta način, pravita zdravnik, je zagotovljena prihodnost človeškemu življenju, posebno pa še takrat, kadar bo mogoče tudi druge dele telesa kot pljuča, jetra, obisti, roke, noge in celo glavo nadomestiti z različnimi telesnimi deli kake živali. Upati smemo torej, da bodo imeli Američani v kratkem kozje noge opičje roke, pasjo glavo, prašičevo srce, tigrova pljuča, levova jetra in oslovsko pamet!

Zamenjani otroci. V nekem večjem ameriškem mestu je bil ples, katerega se je udeležilo mnogo žen, ki so po ondolini navadi prinesle seboj svoje male otroke. Da bi gospem omogočili plesanje, ponudilo se je nekaj ljubeznivih gospodov, da bodo pazili na male. Prešli sta dve, tri, štiri ure, a gospe se niso vrnile k svoji deci, ampak plesale naprej. Ljubeznivi gospodje so se naveličali dolgega varuštva, zato so poslali gospem sporočilo, naj nehajo plesati in prevzamejo otroke. Gospe so pa odgovorile, da hočejo plesati do ranega jutra. Zdaj so sklenili z otroci se maščevati. Otrokom so zamenili obleko in odšli vsak na svoj kraj. Ko so se zjutraj gospe naplesale, pograbila je vsaka onega otroka, ki je imel tako obleko kot njen. Strašno presenečenje se jih je pa polastilo, ko ni imela nobena svojega otroka. Bilo je obilo vrvenja in popraševanja, predno je vsaka dobila svojega otroka. «Ljubeznivi» gospodje si pa ne upajo damam več pred oči.

Vydrova tovarna hranil, Praga VIII.

izdeluje in priporoča

Vydrovo žitno kavo.

Juhni prídátek znamka «Výdra».

Juhne konserve (grahove, lečne, gobove in riževe).

Oblati (specijalita: «Dessert célicat» in masleni oblati).

Šumeči limonadni bonboni «Ambo».

Dišava za pecivo «Bohtia».

NAPRAVITE POSKUS!

Kolekcija vseh teh izdelkov 3 K 20 vin. in poština. 161—5

M. Vidic

izdelovalec sodavice, malinovega soka in pokalic (kraherl)

v Lescah na Gorenjskem

priporoča svoje izdelke.

29—25

Postrežba točna. Cene nizke.

HOTEL „ILIRIJA“

16—40

Ljubljana

Kolodvorske ulice št. 22

3 minute od južnega kolodvora.

Shajališče vseh Gorenjcev.

Udobni restavracijski prostori, moderno urejena kavarna z dvema najnovejšima biljardoma ameriškega sistema, lepo, nanovo urejene sobe za prenočevanje. — Kopalne sobe v hiši. — Točijo se najboljša štajerska naravna vina, pristni dolenski cviček iz Gadove peči, kakor tudi priljubljen hrvaški pelinkovec. — Izborna kuhinja. **Postrežba točna. Cene nizke.**

Za mnogobrojen obisk prosi spoštovanjem

Fric Novak.

Mavricij
Smolej

urar na Jesenicah

priporoča svojo veliko zalogo

vsakovrstnih ur

kakor žepnih, stenskih ur in budilk, verižic, prstanov, uhanov i. t. d., dalje zlatnine in srebrnine od najfinejše do navadne.

Sprejme tudi popravila, katera izvršuje natančno in točno po zelo nizkih cenah.

6—43

Ako hočete

dobro idočo uro poceni
kupiti, zahtevajte cenik

31-22

tvrdke N. Suttner, urar v Kranju.

Kaj je

SEYDLIN?

Priznana najboljša, po najnovejših
izkušnjah higienije sestavljena in večkrat
odlikovana kozmetična

ustna voda.

Dobiva se pri gg. I. Krašovicu, A. Trevnu
ter gospe Jerici Morič.

Izdelovalec: O. Seydl, Ljubljana, Špi-
talske ulice 7. 3-45

Pivovarna

G. Auer-jevih dedičev
v Ljubljani

Wolfove ulice št. 12

priporoča slavnemu občinstvu in spoštovanim gostilničarjem svoje
izborni marčno in na bavarski način varjeno pivo.

Pivo se oddaja v sodcih in zabojih.

Zaloge: v Kranju, Idriji, Dobrépoljah, na Robu, v Mokro-
nogu, Metliki, Vačah, Polhovem gradcu, na Igu, na Dobrovi, v
Št. Vidu na Dolenjskem, v Mirni, v Podbrdu in na Grahovem
(Goriško) in v Podgradu (Istra).

Ustanovljena leta 1854.

Tvrdka je bila v letu 1904 v Parizu in v Londonu odlikovana z
najvišjim odlikovanjem, namreč z „grand prix“, častnim križ-
cem in zlato kolajno.

Postne hranilnice
račun št. 867.569.

Tiskarna in založništvo

Postne hranilnice
račun št. 867.569.

Jv. Pr. Lampret v Kranju

Uredništvo in upravnništvo
„Gorenjca“

Uredništvo in upravnništvo
„Jeseniške Straže“

Tiskovine za gg. trgovce in
obrtnike, slavna društva,
hranilnice in posojilnice.

Vizitnice, kuverte, pisma, račne,
okroznice, vabila, dopisnice, osmrtnice,
tabele, lepaki, brošure, knjige
i. t. d. i. t. d.

Razglednice v več barvah.

Izvršuje

**Vsakovrstna tiskarska
dela**

v vsakem obsegu po kolikor
možno najnižjih cenah.

Zaloga:

Šolske tiskovine.

Ilustrirani

„Vodnik po Gorenjskem“.

„Osebna dohodnina“

Uredil Valentin Žan,
c. kr. davčni nadzornik.

Čišna in ukusna izvršitev. — Hitra in točna postrežba. — Na željo se pošlje tudi proračun troškov.